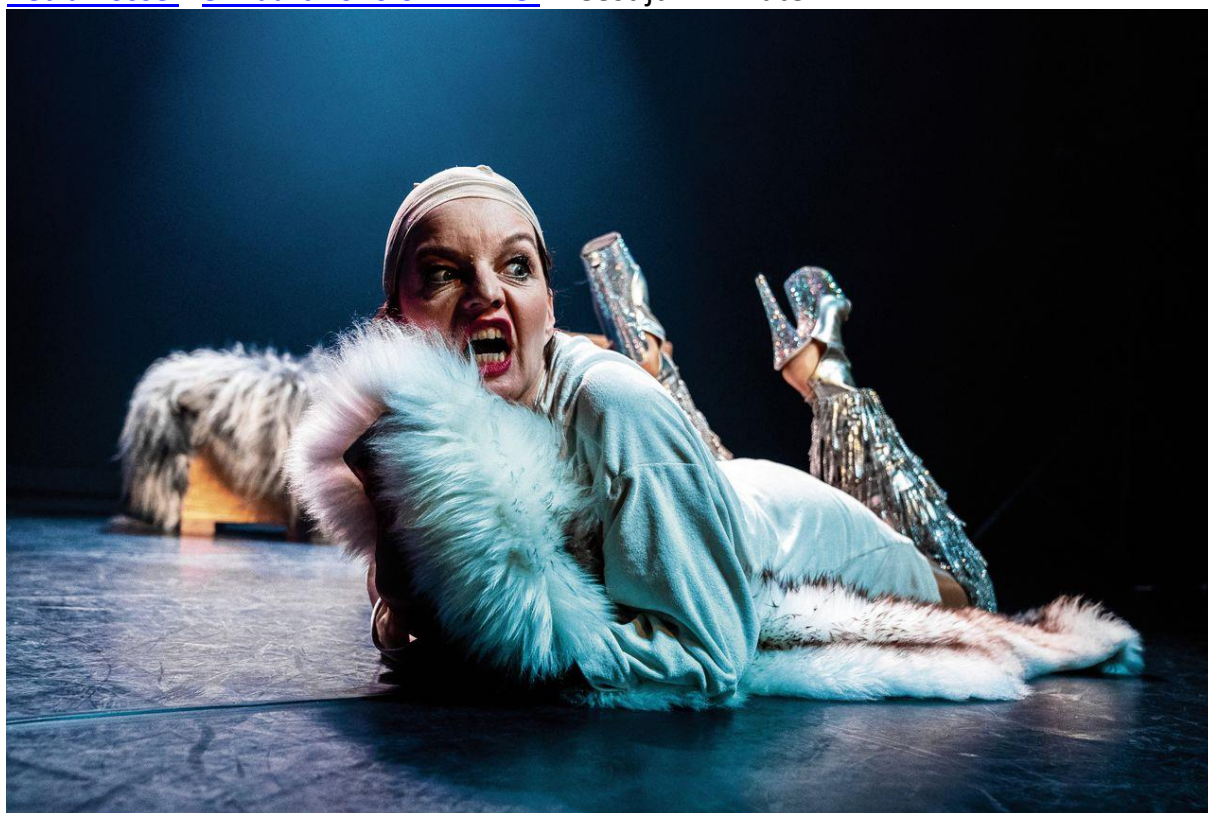


# Hilarische act van Sanne Wallis de Vries in 'Kom' ★★★★★

Cabaret In haar nieuwe programma, 'Kom', werpt Sanne Wallis de Vries alle ballast van het dagelijks leven van een moeder en vrouw van bijna vijftig van zich af.

[Petra Possel](#) 8 maart 2020 om 17:28 Leestijd 2 minuten



**Sanne Wallis de Vries** in 'Kom' Foto Maarten Nauw  
Cabaret

Sanne Wallis de Vries: Kom. Gezien: 7/3, Kleine Komedie, Amsterdam. Tournee t/m 13/6.

In *Kom* is Sanne Wallis de Vries eerst vooral een hakkelende, nerdy vrouw van middelbare leeftijd die het allemaal ook niet weet. De show komt – net als die vrouw – wat hortend en stotend op gang, maar als ze haar spektakelstukken van stal haalt, wordt het hilarisch.

„Wallis de Vries weet andermaal te verrassen” is de zouteloze kop die Wallis de Vries aan recensenten suggereert om boven de recensie van haar nieuwe cabaretprogramma te plaatsen. Sterker nog: eigenlijk schreef ze om de recensenten tegemoet te komen alvast de hele – vanzelfsprekend lovende – recensie, die keurig op een A4-tje in de *goodiebag* bij het toegangskaartje zit. „Wallis de Vries blijft opvallen door haar constante kwaliteit” is nog zo’n doodoener die ze ons aanreikt om de kritieken voor te zijn. *Geintje, meneer Sonneberg*. Maar wel een geintje om aan te geven dat – als het aan haar ligt – zij de regie heeft.

Nou is ze toevallig ook goed in zelf de touwtjes in handen houden. Ze oogt als een strenge schooljuffrouw met bril die duidelijk ar-ti-cu-le-rend door het lokaal loopt en de lakens uitdeelt en van wie alleen de stem verraadt dat ze balanceert op de rand van hysterie. De scheidslijn tussen zeker weten en totaal in de war zijn is nu eenmaal een dunne.

Ze leidt ons langs een puberdochter die zich verliest in Amerikaanse *drag queen* raceshows naar een haperende speech over de teloorgang van de aarde, van een brave herfstvakantie met als hoogtepunt de film *Superman* bij pake en beppe in Leeuwarden tot de kaakklem van burgemeester Halsema. „Ze heeft mediatraining gehad. Telkens als ze iets ernstigs zegt, sluit ze af met de mondhoeken omhoog. Ze lijkt een beetje op een alpaca”, is haar conclusie om het publiek vervolgens tot een alpaca-move te verleiden.

Ze maakt volop gebruik van haar belangrijkste wapens: een feilloos taalgevoel en een uitgesproken mimiek, mondhoeken naar beneden alsof ze voor eeuwig zo blijven zitten.

Het is leuk en het is slim, maar toch zit die schooljuffrouw tot op dat moment nog in de weg. Totdat ze in praktijk brengt wat ze uitdraagt: wees onverschillig, heb schijt! Dat doet ze niet alleen, maar met haar twee muzikanten Dionys Breukers en Wouter Planteijdt, die geen brave, traditionele cabaretmuziek maken, maar een soundscape met ingenieuze, muzikale arrangementen. Samen gaan ze helemaal los in een militante song over lezen, qua geluid doet het (vooral deze dagen) denken aan de vroege Raggende Mannen.

Er volgt een nieuwe versie van de jaren tachtig Falco-hit *Jeanny* (geschreven door Bolland en Bolland), maar dan met Thierry Baudet in de hoofdrol: „Thierry, quit livin’ on dreams, life is not what it seems”, een hilarische act.

En tenslotte wordt ze, vrij van ballast die hoort bij het alledaagse leven van een moeder en vrouw van bijna vijftig, het personage dat in niets is wat het lijkt: een *drag queen*.